

Nieuwsbrief VEAN ERF Updates

Nummer 15, 2022

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:2969](#) 25-10-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:2968](#) 18-10-2022

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:8969](#) 18-10-2022

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:8787](#) 11-10-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2158](#) 21-09-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2026](#) 30-03-2022

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:4330](#) 01-11-2022

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:8232](#) 19-10-2022

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:8056](#) 18-10-2022

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2022:4167](#) 18-10-2022

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2022:3029](#) 12-10-2022

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2022:7988](#) 12-10-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:9670](#) 21-09-2022

RECHTSPRAAK

Het hof wijkt af van de ‘Aanbevelingen meerderjarigenbewind van het LOVCKenT’ en oordeelt dat (het machtigingsvereiste) van artikel 4:193 BW in geval van een Boek 1 BW-meerderjarigenbeschermingsbewind niet van toepassing is.

In 1999 is over de goederen die (zullen) toebehoren aan X een meerderjarigenbewind ingesteld en is Y tot bewindvoerder benoemd. In 2020 is de moeder van X overleden. Vervolgens is Y niet-ontvankelijk verklaard in diens verzoek tot het verkrijgen van machtiging om namens X diens erfdeel te verwerpen, omdat die nalatenschap van rechtswege beneficiair was aanvaard door het verstrijken van de driemaandstermijn van artikel 4:193 lid 2 BW. In beroep stelt Y dat de kantonrechter ten onrechte artikel 4:193 BW heeft toegepast. Y meent dat artikel 1:441 lid 5 BW had moeten worden toegepast. Het hof overweegt dat – anders dan de ‘Aanbevelingen meerderjarigenbewind van het LOVCK&T’ – de heersende opvatting in de rechtsliteratuur lijkt te zijn dat artikel 1:441 lid 5 BW inderdaad als *lex specialis* moet worden gezien van artikel 4:193 lid 2 BW zodat dit laatstgenoemde artikel niet van toepassing is. Dit betekent dat de nalatenschap ook na het verstrijken van de driemaandstermijn niet van rechtswege als beneficiair aanvaard heeft te gelden. Volgens het hof rechtvaardigt het verschil in positie tussen enerzijds een persoon wiens vermogen onder bewind staat en anderzijds een onder curatele gestelde – in combinatie met het bij wettelijke beschermingsmaatregelen gehanteerde proportionaliteitsbeginsel – dat bij de aanvaarding en verwerping van nalatenschappen door/namens een persoon ten aanzien van wie een meerderjarigenbewind van toepassing is, diens autonomie anders en minder vergaand wordt beperkt dan als het artikel 4:193 BW-regime van toepassing zou zijn. Kortom, het hof oordeelt dat artikel 4:193 BW in geval van een beschermingsbewind niet van toepassing is.

Toch wijst het hof het verzoek van bewindvoerder Y alsnog af. Reden daarvoor is dat Y krachtens artikel 1:441 lid 2 onder a BW indien en voor zover hij handelt met toestemming van X zelf(standig) bevoegd is tot de verwerping.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:8787

Zaaknummer: 200.304.469/01

Rechters: J.G. Knot, M.A.F. Veenstra en C. Koopman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wegens het ontbreken van een uitsluitingsclausule behoort een Spaanse erfrechtelijke verkrijging tot de wettelijke gemeenschap.

Onder verwijzing naar artikel 1:94 lid 1 BW (oud) en de criteria en overwegingen van de Hoge Raad in ECLI:NL:HR:2017:276 (ERF 2017-0044) concludeert het hof – anders dan de rechtbank in eerste aanleg (ERF 2021-0200) – dat het bedrag dat de man krachtens het Spaanse testament (zonder uitsluitingsclausule) van zijn Spaanse vader uit diens nalatenschap heeft verkregen wél tot de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap behoort. Daarvoor zijn diverse factoren/omstandigheden relevant. Zo heeft deze verkrijging – anders dan die in genoemde uitspraak van de Hoge Raad – plaatsgevonden tijdens het huwelijk. Relevant is tevens dat partijen in verband met deze erfrechtelijke verkrijging staande huwelijk hebben overwogen om huwelijkse voorwaarden te maken, en dit bewust niet hebben gedaan. Ook concludeert het hof dat uit het feit dat de vader zijn gehele werkzame leven feitelijk in Nederland heeft gewoond en gewerkt, bekend was met of had kunnen zijn met het destijds in Nederland geldende huwelijksvermogensregime van gemeenschap van goederen. Het had naar het oordeel van het hof dan ook op de weg van vader gelegen om zich in 2000 bij het opstellen van zijn testament in Spanje te laten voorlichten over de gevolgen van dit testament in het licht van het Nederlandse huwelijksvermogensregime. Temeer nu een van zijn zonen – namelijk de man – in Nederland woonde en was gehuwd zonder het opmaken van huwelijkse voorwaarden. Het hof acht voorts onvoldoende onderbouwd dat de vader van de man zou hebben bedoeld dat de erfrechtelijke verkrijging niet in de huwelijksgoederengemeenschap van partijen zou vallen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 30-03-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2026

Zaaknummer: 200.297.463/01

Rechters: A. Zonneveld, K.M. Braun en L.A.G.M. van der Geld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verstreken van de vervalltermijn staat in de weg aan terugvordering door de door de rechtbank benoemde vereffenaar van de na overlijden aan de begunstigde uitgekeerde polis van levensverzekering.

X is gescheiden van erflater en de moeder van de twee minderjarige erfgenamen van erflater. In het kader van de echtscheiding is aan erflater een polis van levensverzekering toegedeeld die volgens de verzekeraar als gevolg van/na het overlijden van erflater tot uitkering komt en X als begunstigde kent. Geruime tijd na de uitbetaling daarvan vordert de vereffenaar in erflaters negatieve nalatenschap van X terugbetaling van de uitkering omdat sprake zou zijn van een quasilegaat. De rechtbank overweegt dat dit, zelfs als de uitkering aan X moet worden aangemerkt als quasilegaat, moet worden afgewezen. Artikel 4:126 BW jo. 4:128 BW jo. 4:216 BW biedt de door de rechtbank benoemde vereffenaar de mogelijkheid om binnen drie jaar tot terugvordering over te gaan indien de uitkering nodig is om schulden als bedoeld in artikel 4:7 lid 1 onder a t/m g BW te voldoen. Die termijn is verstreken (uitkering medio 2017, terugvordering in rechte begin 2021). De vervalltermijn van artikel 4:216 BW is derhalve verstreken en daarmee is het eventuele vorderingsrecht van de vereffenaar van rechtswege vervallen. De omstandigheid dat de vereffenaar binnen de vervalltermijn van drie jaar X herhaaldelijk buiten rechte schriftelijk heeft gesommeerd tot terugbetaling van de ontvangen uitkering, leidt niet tot een ander oordeel. Het beroep op de vervalltermijn is ook niet in strijd met redelijkheid en billijkheid nu X van begin af aan heeft betwist dat sprake is van een quasilegaat; de begunstiging was volgens X geen gift aangezien de aanwijzing diende ter nakoming van een natuurlijke verbintenis van erflater en de uitkering ten goede is gekomen aan het levensonderhoud van diens kinderen (art. 4:69 lid 1 onder a BW).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:7988

Zaaknummer: C/03/289474 / HA ZA 21-128

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dankzij de geordende administratie en mededeling van de overledene die bekend was met zijn naderend overlijden, verleent de kantonrechter machtiging om alsnog beneficiair te mogen aanvaarden wegens een onverwachte schuld (art. 4:194a BW).

X en Y zijn enig erfgenamen van erflater A en hebben diens nalatenschap zuiver aanvaard. X en Y hebben vijf maanden na het overlijden van A erflater via een brief van Z vernomen dat A een schuld had aan Z. Thans verzoeken X en Y binnen de drie maandstermijn van artikel 4:194a BW tot ontheffing als bedoeld in dit artikel. De schuld is volgens X en Y onverwacht omdat A hun had verteld dat er geen schulden waren. A wist van zijn naderend overlijden en heeft in voorbereiding daarop zijn administratie zorgvuldig voor X en Y klaargezet, zijn lopende abonnementen opgezegd, een week voor zijn overlijden zelf de kosten van zijn uitvaart voldaan en zelf een handboek voor de afwikkeling van de nalatenschap geschreven. In de administratie en de toelichting daarop van erflater is – ook achteraf gezien – geen aanwijzing te vinden voor het bestaan van een schuld aan Z. De kantonrechter trekt hieruit de conclusie dat uit de zeer geordende administratie van A geen schuld aan Z blijkt en dat X en Y niet hebben kunnen weten dat erflater mogelijk nog een schuld zou hebben. De kantonrechter wijst het verzochte toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:4167

Zaaknummer: 9952051 MT VERZ 22-3245 MC

Rechters: A.M. Crouwel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen memorie van grieven ingediend, erfgenamen zijn niet-ontvankelijk in hoger beroep.

Aan erflaatster is uitstel verleend voor het nemen van de memorie van grieven. Na het overlijden van erflaatster blijkt dat noch zijzelf, noch de erfgenamen deze memorie hebben ingediend. Evenmin heeft hun advocaat op grond van artikel 225 Rv de schorsing van het geding ingeroepen of, nu de zaak reeds ambtshalve peremptoir stond, nader (gemotiveerd) uitstel gevraagd voor het indienen van de grieven. Dit brengt het hof ertoe de erfgenamen niet-ontvankelijk te verklaren nu zij geen grieven hebben ontwikkeld tegen de bestreden vonnissen en niet is gebleken dat deze vonnissen in strijd zijn met rechtsregels van openbare orde (art. 133 lid 4 Rv, art. 353 Rv en art. 1.8 Lpr).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:8969

Zaaknummer: 200.309.165/01

Rechters: J.H. Kuiper, J. Smit en P.S. Bakker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Testateur geeft geen inzage in de samenstelling van zijn vermogen, reden waarom de fiscaal nadelige gevolgen van door de notaris aangebrachte wijzigingen in een testament, deze niet tuchtrechtelijk kunnen worden verweten.

Erflater heeft bij de twee door de notaris aangebrachte aanpassingen in zijn testament geen inzage verleend in de samenstelling en omvang van zijn vermogen. Dit en de aard van de aangebrachte (ondergeschikte) aanpassingen leiden ertoe dat het tuchthof meent dat de notaris niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld door erflater niet te wijzen op de inwerkingtreding van de Wet uitfasering pensioen in eigen beheer per 1 juli 2017 en de fiscale gevolgen daarvan voor een Stichting Administratiekantoor als erfgenaam van de nalatenschap in verband met een in een oudedagsvoorziening omgezette pensioenreserve in de bv waarvan de STAK de aandelen hield. De notaris hoefde derhalve niet zeker te stellen dat erflater een fiscaal deskundige had geraadpleegd en hem, indien dit niet het geval was, moeten adviseren dat alsnog te doen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 18-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:2968

Zaaknummer: 200.302.683/01

Rechters: J.W.M. Tromp, C.H.M. van Altena en S.V. Viveen

Advocaten: J.C.T. Papeveld en M.A. van der Pool

Wetsartikelen: 107 lid 4 Wet op het notarisambt

RECHTSPRAAK

De tekst van het testament is duidelijk, erflater heeft bedoeld om de vijf kinderen van broer en zus een gelijk erfdeel toe te kennen.

Een alleenstaande erflater is in 2002 overleden. In zijn testament heeft hij benoemd '(...) tot enige erfgenamen mijner gehele nalatenschap, tezamen en voor gelijke delen: de kinderen van mij[n] zuster, mevrouw A; en de kinderen van mijn broer, de heer B.' Het geschil spitst zich toe op de vraag of de nalatenschap staaksgewijs over de kinderen van A en B moet worden verdeeld. De rechtbank overweegt dat de nalatenschap is opengevallen onder het regime van het oude erfrecht. Gelet op artikel 69 OBW moet het geschil worden beoordeeld aan de hand van het toen geldende recht, te weten de artikelen 932-934 oud BW. Naar het oordeel van de rechtbank is de tekst van de erfstelling in het testament voldoende duidelijk. Uit de zinsnede 'tezamen en voor gelijke delen' maakt de rechtbank op dat de erflater wilde dat alle (ten tijde van het passeren van het testament vijf) kinderen van zijn broer en zuster een gelijk deel zouden erven. Er is geen nadere bepaling opgenomen en er wordt in de erfstelling ook niet verwezen naar het versterkerrecht. De term 'staaksgewijs verdelen' ontbreekt, net als een bepaling in het testament dat de helft van de nalatenschap voor de kinderen van zijn zuster en de andere helft voor de kinderen van zijn broer zou zijn. De rechtbank is van oordeel dat het testament geen aanwijzing bevat voor de uitleg dat de nalatenschap bij helfte moet worden verdeeld over de staak van de vooroverleden zuster en over de staak van de vooroverleden broer van de erflater.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:9670

Zaaknummer: C/09/577373 / HA ZA 19-780

Rechters: I.A.M. Kroft

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Notaris die een verklaring van erfrecht opstelt, moet de erfgenamen informeren over de inhoud van het testament.

In geschil is of de notaris verwijtbaar heeft gehandeld door de erfgenamen rond de advisering ter zake van het opmaken van een verklaring van erfrecht niet te wijzen op een in het testament van erflater opgenomen legaat. Het tuchthof vindt dat de notaris de erfgenamen niet tijdig heeft geïnformeerd over het legaat. Volgens het hof brengt de in acht te nemen zorgvuldigheid mee dat de notaris erfgenamen in een tijdig stadium wijst op een in het testament opgenomen legaat. Een legaat kan immers van betekenis zijn voor de omvang van de nalatenschap en dus voor de afwikkeling daarvan. Die kennis is in het bijzonder relevant voor de vraag of een erfgenaam de nalatenschap zuiver wil aanvaarden of kiest voor beneficiaire aanvaarding of verwerping. Een erfgenaam heeft er belang bij dat hij vóór het maken van deze keuze erop wordt geattendeerd als er in een testament een legaat is opgenomen. Deze attenderingsplicht geldt ook voor de notaris die (uitsluitend) de verklaring van erfrecht opmaakt; ook hij moet erfgenamen informeren over de inhoud van een testament en wijzen op daarin vermelde verplichtingen, zoals legaten en lasten. De notaris hoeft – zo het hof – overigens niet zelf een onderzoek te doen naar de omvang van de nalatenschap, maar moet de erfgenamen wel wijzen op de mogelijkheden van beneficiaire aanvaarding en verwerping in het geval de omvang van de nalatenschap niet duidelijk is of negatief is.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:2969

Zaaknummer: 200.307.038/01 NOT

Rechters: J.H. Lieber, C.H.M. van Altena en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een tweetal zaken wordt door de respectievelijke gedaagden een niet-ontvankelijkheidsverweer gevoerd dat is gebaseerd op de stelling dat zij in een verkeerde hoedanigheid zijn gedagvaard.

In ECLI:NL:RBOVE:2022:3029 heeft erflater in zijn testament zijn informele levenspartner X (met wie hij na het overlijden van zijn echtgenote een relatie had) tot enig erfgenaam en executeur benoemd. X heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard en moet als gevolg daarvan als vereffenaar worden aangemerkt. De dochters van erflater – aan wie onder meer legaten zijn toegekend – dagvaarden X en de in conventie en reconventie ingediende vorderingen hangen grotendeels met elkaar samen en hebben onder meer betrekking op de waarde van een legaat, het vaststellen van de omvang van de nalatenschap, en het vaststellen van de omvang van een tweetrapslegaat. X meent dat de dochters niet-ontvankelijk moeten worden verklaard, nu onduidelijk is in welke hoedanigheid zij in rechte is betrokken. De rechtbank volgt dit verweer niet. Op basis van het testament van erflater is X enig erfgenaam, executeur en vereffenaar. In al die gevallen is X bekend met de feiten en omstandigheden die gelden ten aanzien van de nalatenschap. Om te bepalen of er naar aanleiding van de dagvaarding van de zussen sprake is van niet-ontvankelijkheid is van belang of X heeft kunnen en moeten begrijpen in welke hoedanigheid zij is aangesproken en of zij mogelijk in haar belangen is geschaad door de manier waarop zij nu is aangesproken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft X begrepen op welke manier zij wordt aangesproken. Dat blijkt uit het feit dat zij inhoudelijk verweer heeft gevoerd en dat zij daarbij zelf ook een tegenvordering heeft ingesteld. Op geen enkele manier is gebleken dat zij in haar belangen is geschaad door bedoelde onduidelijkheid in de dagvaarding. Het ligt ook in de rede dat X de vorderingen goed heeft kunnen begrijpen aangezien alle vorderingen met betrekking tot de nalatenschap van erflater hoe dan ook, alleen tegen X kunnen worden ingesteld. Vervolgens oordeelt de rechtbank over de inhoudelijke aspecten van de zaak.

In ECLI:NL:RBNHO:2022:9443 is het niet-ontvankelijkheidsverweer gebaseerd op het gegeven dat eiseres gedaagde alleen als erfgenaam heeft gedagvaard en niet ook als executeur. Ook dit verweer slaagt niet. De executeur heeft tot taak de goederen van de nalatenschap te beheren en de schulden van de nalatenschap te voldoen die tijdens zijn beheer uit die goederen

behoren te worden voldaan (art. 4:144 lid 1 BW). De taak van de executeur eindigt als diens werkzaamheden als zodanig zijn voltooid (art. 4:149 lid 1 aanhef en onder a BW). Zoals gedaagde zelf ook stelt, zijn er geen schulden van de nalatenschap meer. Op grond daarvan moet – zo de rechtbank – worden aangenomen dat gedaagde zijn beheer als executeur heeft beëindigd (art. 4:150 lid 1 BW). Gedaagde is daarmee geen executeur meer en is dus terecht alleen als erfgenaam gedagvaard. Vervolgens oordeelt de rechtbank over het (on)rechtmatige karakter van een aantal onttrekkingen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 12-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2022:3029

Zaaknummer: C/o8/268529 / HA ZA 21-296

Rechters: D.N.R. Wegerif

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof geeft stapsgewijs aan hoe de bevoegdheid van de Nederlandse rechter en de toepasbaarheid van Nederlands recht moet worden beoordeeld ter zake van een namens een in Nederland woonachtige minderjarige ingediend verzoek tot verwerping van een in het buitenland (Duitsland) opengevallen nalatenschap.

Namens een in Nederland woonachtige minderjarige verzoeken de met het gezag belaste ouders de kantonrechter om een machtiging te verlenen tot verwerping van een in Duitsland opengevallen nalatenschap. De kantonrechter heeft het verzoek afgewezen. In hoger beroep overweegt het hof dat het verzoek een kwestie van ouderlijke verantwoordelijkheid betreft (ECLI:EU:C:2015:653 en ECLI:EU:C:2018:265) en niet ziet op de erfopvolging. De vraag of de Nederlandse rechter ter zake bevoegd is, dient op grond van artikel 8 lid 1 Brussel II-bis Verordening (gezien de inleiding van de zaak voor 1 augustus 2022 plaatsvond) positief beantwoord te worden. De minderjarige heeft altijd gewone verblijfplaats in Nederland gehad en dus is de Nederlandse rechter internationaal bevoegd om van het machtigingsverzoek van de ouders kennis te nemen. Vervolgens oordeelt het hof dat uit hoofde van artikel 15 lid 1 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 geldt dat het onderhavige verzoek van de ouders beoordeeld dient te worden volgens de regels van ouderlijke verantwoordelijkheid van het Nederlandse recht, als het recht van de staat van de aangezochte rechter die bevoegd is om van de zaak kennis te nemen (lex fori). Naar Nederlands recht geldt dat de wettelijke vertegenwoordiger van een erfgenaam voor de verwerping van een nalatenschap een machtiging van de kantonrechter behoeft (art. 4:193 BW). Hoewel de bescherming die uitgaat van dit machtigingsvereiste een Boek 4 BW-kwestie is, betreft het in IPR-zin een zaak van ouderlijke verantwoordelijkheid. Dit betekent dat de door artikel 4:193 BW beoogde bescherming van de minderjarige niet is beperkt tot de gevallen waarin Nederlands erfrecht de erfopvolging beheerst. Steeds wanneer de Nederlandse rechter zich internationaal bevoegd acht om van een machtigingsverzoek kennis te nemen, geldt op grond van artikel 15 lid 1 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 de hiervoor bedoelde bescherming. Vervolgens brengen de omstandigheden van de casus het hof ertoe om het plaatselijke Duitse Amtsgericht te consulteren alvorens inhoudelijk over het verzoek wordt geoordeeld.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 21-09-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2158

Zaaknummer: 200.302.961/01

Rechters: F. Ibili, A.N. Labohm en B. Breederveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gebrek aan wederkerigheid brengt de rechtbank ertoe om het beroep van de zoon van de overleden huurders op voortzetting van de huurovereenkomst – wegens het bestaan van een duurzame gemeenschappelijke huishouding – af te wijzen.

De rechtbank wijst het beroep van de zoon van de overleden huurders op voortzetting van de huurovereenkomst wegens het bestaan van een duurzame gemeenschappelijke huishouding af. Volgens de rechtbank werd de relatie van de zoon met zijn ouders, die overigens ook van korte duur is geweest, niet gekenmerkt door het voeren van een gemeenschappelijke huishouding. Zo heeft de zoon verklaard dat hij vanwege de hulpbehoevendheid van zijn ouders bij hen in is getrokken en maar niet is gesteld of gebleken dat de zoon en zijn ouders elkaar hielpen. Er was in dit opzicht geen sprake van wederkerigheid. De zoon verzorgde zijn ouders vanwege hun hulpbehoevendheid en in die rol paste ook dat hij bepaalde boodschappen deed en eten bereidde, maar dat is onvoldoende voor het aannemen van een duurzame gemeenschappelijke huishouding als bedoeld in artikel 7:268 BW. De zoon heeft ook niet onderbouwd dat hij gezamenlijk met zijn ouders (of op grond van een afgesproken verdeling) huishoudelijke taken verrichtte, gezamenlijk de maaltijden bereid en gebruikt heeft, een gezamenlijke invulling heeft gegeven aan vrije tijd en gezamenlijk heeft deelgenomen aan het sociaal verkeer.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2022:4330

Zaaknummer: 10096409 / LV EXPL 22-30

Rechters: J.M. van Wegen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst het verzoek toe om ex artikel 4:194a lid 1 BW wegens een onverwachte schuld aan de gemeente de nalatenschap alsnog beneficiair te mogen aanvaarden.

Omdat zij een maand na het overlijden van erflaatster geconfronteerd wordt met een schuld van erflaatster aan de gemeente, verzoekt de erfgenaam de nalatenschap te mogen verwerpen dan wel machtiging als bedoeld in artikel 4:194a BW. De rechtbank overweegt dat de erfgenaam de nalatenschap zuiver heeft aanvaard doordat zij het saldo van de bankrekening van erflaatster heeft overgemaakt naar haar eigen rekening en naar de rekening van de partner van erflaatster en daarmee een beschikkingshandeling heeft verricht. De latere terugstorting door de erfgenaam van dit bedrag maakt dit niet anders. Het primaire verzoek tot verwerping van de nalatenschap wordt dan ook afgewezen. Het subsidiaire verzoek is tijdig ingediend en uit de toelichting ter zitting blijkt dat de erfgenaam niets over de vordering van de gemeente heeft aangetroffen in de administratie van erflaatster. Verder staat vast dat de partner van erflaatster alle zaken voor haar regelde en dat de erfgenaam nooit inzage had in erflaatsters financiën. Hiermee heeft de erfgenaam voldoende aannemelijk gemaakt dat zij de schuld van erflaatster aan de gemeente niet kende en niet behoorde te kennen. Geconcludeerd kan dan ook worden dat verzoekster na de zuivere aanvaarding van de nalatenschap is geconfronteerd met een onverwachte schuld. Nu de nalatenschap nog niet geheel is vereffend of verdeeld, doet zich een situatie voor als bedoeld in artikel 4:194a lid 1 BW; de gevraagde machtiging wordt verleend.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 18-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:8056

Zaaknummer: 9959631\EZ22-202 18102022

Rechters: J.W. Rijksen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Er is geen sprake van nodeloos procederen hetgeen voor de rechtbank reden is om in afwijking van de hoofdregel de proceskosten te compenseren in de zin dat ieder zijn eigen kosten draagt.

In een geschil dat in de oorsprong de verdeling van een nalatenschap betrof, houden de proceskosten de (verschenen) partijen thans nog verdeeld. Ingevolge de hoofdregel van artikel 237 Rv wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten veroordeeld. Van dit uitgangspunt kan worden afgeweken, inhoudende dat de kosten – geheel of gedeeltelijk – mogen worden gecompenseerd. De rechtbank ziet aanleiding om van de hoofdregel af te wijken en, zoals gebruikelijk als in een procedure als de onderhavige, de proceskosten te compenseren. In het kader van de afwikkeling van de nalatenschap van erflater is onenigheid tussen partijen ontstaan, onder andere over de schenking van de vader (erflater) aan een van de gedaagden. De onderhavige procedure heeft eraan bijgedragen dat eiseres meer duidelijkheid heeft gekregen over die schenking en dat partijen overeenstemming hebben bereikt over de wijze van afwikkeling van de nalatenschap. Niet gebleken is dat er sprake is van nodeloos procederen. De rechtbank zal de kosten dan ook compenseren, in die zin dat iedere partij de eigen kosten dient te dragen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2022:8232

Zaaknummer: C/03/271520 / HA ZA 19-599

Rechters: K.J.H. Hoofs

Wetsartikelen: